

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 113/10
Люксембург, 16 ноември 2010 г.

Решение по дело C-261/09
Gaetano Mantello

Националният съд, който издава европейска заповед за арест, е компетентен да констатира, че постановена по реда на националното право предходна присъда не обхваща същите деяния като деянията, посочени в заповедта за арест

В такива случаи съдебният орган, който задържа подсъдимия, по принцип не може да откаже предаването му

Рамковото решение¹ относно европейската заповед за арест има за цел да опрости и ускори процедурите за предаване между държавите членки, като премахне сложността и евентуалното забавяне, присъщо на политическите и административните процедури по екстрадиция, чрез въвеждането на система на свободно движение на съдебни решения, основана на принципа на взаимно признаване. Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на доверие между държавите членки. Неговото прилагане може да бъде спряно единствено в случай на съществено и продължаващо нарушаване от държава членка на един от принципите, посочени в Хартата на основните права. Освен това съдебният орган на държавата членка по изпълнение на европейска заповед за арест следва да откаже да я изпълни, ако от предоставената му информация е видно, че издирваното лице има влязла в сила присъда в държава членка за същите деяния. Също така, ако счете, че предоставената от издаващата държава членка информация е недостатъчна, за да вземе решение по искането за предаване, той следва незабавно да поиска допълнителна информация от издалия заповедта за арест орган.

През 2005 г. Tribunale di Catania (Районен съд – Катания, Италия) осъжда Gaetano Mantello за незаконно притежание на кокаин, предназначен за препродажба. Впоследствие г-н Mantello изтърпява ефективно наказание от 10 месеца и 20 дни лишаване от свобода.

През 2008 г. същият съд издава срещу него европейска заповед за арест във връзка с участието му между 2004 г. и 2005 г. в трафик на наркотични вещества като част от организирана престъпна група в множество италиански градове, както и в Германия.

В края на 2008 г., след като се запознават със заповедта за арест в Шенгенската информационна система (ШИС), германските власти задържат г-н Mantello. Tribunale di Catania — в качеството си на издаващ заповедта за арест съдебен орган — уведомява Oberlandesgericht Stuttgart (Висш областен съд, Щутгарт), че присъдата от 2005 г. не е пречка за изпълнението на заповедта за арест.

Oberlandesgericht обаче сезира Съда, като иска да установи дали може да не допусне изпълнението на заповедта за арест въз основа на принципа „ne bis in idem“, доколкото към момента на разследването, довело до осъдителната присъда на г-н Mantello за притежание на кокаин, италианските разследващи органи вече са разполагали с достатъчно доказателства, за да му бъде повдигнато обвинение за трафик на наркотици като част от организирана престъпна група. В интерес на разследването обаче разследващите органи не

¹ Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3).

предават на съдия-следователя всички данни и доказателства, с които разполагат, нито към онзи момент искат образуване на наказателно производство за тези деяния.

Сезиран на първо място с въпрос за тълкуването на понятието „същите деяния“, Съдът констатира, че тълкуването, възприето в съдебната практика относно Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген², важи и в контекста на Рамковото решение. Съдът обаче счита, че въпросите на запитващата юрисдикция всъщност се отнасят по-скоро до понятието „**влязла в сила присъда**“. В този смисъл, при положение че към момента на постановяване на присъдата за притежание на наркотични вещества (през 2005 г.) италианските разследващи органи са разполагали с доказателства за участието на подсъдимия в престъпната група, но за да не попречат на разследването, не ги представят на Tribunale di Catania, въпросът от значение за делото е дали поради това обстоятелство трябва да се приеме, че вече е налице съдебно решение, което следва да се разглежда като влязла в сила присъда за посочените в заповедта за арест деяния.

Съдът отбелязва, че за да се приеме, че съответното издирвано лице има влязла в сила присъда за същите деяния, е необходимо да е водено наказателно производство и с него окончателно да са изчерпани възможностите за наказателно преследване или лицето окончателно да е оправдано. **Дали присъдата е „влязла в сила“ се преценява съгласно правото на държавата членка, в която е постановена. Следователно решение, което съгласно правото на държавата членка, в която е образувано наказателното производство, не води до окончателно изчерпване на възможностите за наказателно преследване за определени деяния на национално равнище, не съставлява процесуална пречка за евентуалното започване или продължаване на наказателното преследване за същото деяние в някоя от държавите — членки на Съюза.**

Когато в отговор на отправено от изпълняващия съдебен орган искане за информация, издаващият съдебен орган — въз основа на националното право — изрично констатира, че постановената по реда на националното право предходна присъда не е влязла в сила за деянията, посочени в заповедта за арест, изпълняващият съдебен орган по принцип не може да откаже да изпълни европейската заповед за арест.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106

² Конвенция за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници (ОВ L 239, 2000 г., стр. 19; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183), подписана в Шенген (Люксембург) на 19 юни 1990 г.